

Instanța de fond: Judecătoria Soroca, judecător – D. Gherman

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți, judecători – E. Bejenaru, S. Șleahțițki, I. Talpa

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecător
Judecători

Svetlana Filincova,
Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de către ÎI „S. Sîtnic”, prin intermediul fondatorului Sîtnic Serghei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ÎI „S. Sîtnic” către Inspectoratul Fiscal de Stat Soroca privind anularea parțială a deciziei șefului IFS Soroca nr. 448 din 31.03.2015,

împotriva încheierii Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, prin care a fost respinsă cererea depusă de ÎI „S. Sîtnic” privind repunerea în termen a apelului și restituită cererea de apel depusă de ÎI „S. Sîtnic” împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca din 16 mai 2016,

a c o n s t a t a t :

La data de 20 noiembrie 2015, fondatorul ÎI „S. Sîtnic” – Serghei Sîtnic s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat Soroca privind anularea parțială a deciziei șefului IFS Soroca nr. 448 din 31.03.2015.

Prin încheierea Judecătoriei Soroca din 18 decembrie 2015, cererea de chemare în judecată a fost scoasă de pe rol conform art. 267 lit. g) CPC.

La data de 23 decembrie 2015, fondatorul ÎI „S. Sîtnic” a solicitat anularea încheierii Judecătoriei Soroca din 18 decembrie 2015 și repunerea pe rol a cauzei.

Prin încheierea Judecătoriei Soroca din 28 decembrie 2015, a fost respinsă cererea de repunere pe rol a acțiunii.

Fiind contestată cu recurs, încheierea Judecătoriei Soroca din 28 decembrie 2015 a fost casată prin decizia Curții de Apel Bălți din 31 martie 2016, cu restituirea pricinii la rejudecare.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 16 mai 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de ÎI „S. Sîtnic” către IFS Soroca privind anularea parțială a

deciziei șefului IFS Soroca nr. 448 din 31.03.2015, a fost respinsă ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

La data de 29 noiembrie 2017, Sîtnic Serghei a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând inclusiv și repunerea în termenul de înaintare a apelului.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, a fost respinsă cererea depusă de ÎI „S. Sîtnic” privind repunerea în termen a apelului și restituită cererea de apel depusă de ÎI „S. Sîtnic” împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca din 16 mai 2016.

Împotriva încheierii Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, ÎI „S. Sîtnic”, prin intermediul fondatorului Sîtnic Serghei, a declarat recurs la data de 22 ianuarie 2018, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea încheierii privind restituirea cererii de apel, repunerea în termen a apelului cu remiterea cauzei la Curtea de Apel Bălți pentru soluționarea acestuia.

În motivarea recursului, a indicat că soluția instanței de apel este neîntemeiată, deoarece aceasta nu a ținut cont de faptul că fondatorul apelantei nu s-a aflat în țară la momentul examinării cererii de chemare în judecată, fapt confirmat prin copia pașaportului național anexat la cererea de apel. Astfel, recurentul a fost lipsit de posibilitatea de a lua cunoștință de hotărârea pronunțată de prima instanță și de a o contesta în termenul prevăzut de lege.

La data de 20 februarie 2018, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat respingerea acesteia cu menținerea în vigoare a încheierii Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017.

Studiind materialele dosarului în raport cu cele invocate în recurs și prevederile legale, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎI „S. Sîtnic”, prin intermediul fondatorului Sîtnic Serghei, urmează a fi respins din următoarele motive.

Conform art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Verificând înscrisurile anexate la dosar prin prisma pretențiilor deduse judecării, instanța de recurs constată că încheierea Curții de Apel Bălți contestată a fost pronunțată la data de 21 decembrie 2017 (f.d. 135-139), iar cererea de recurs a fost declarată la data de 22 ianuarie 2018. Ținând cont de faptul că recurentul a recepționat copia încheierii contestate la data de 09 ianuarie 2018 (f.d. 141),

Colegiul conchide că cererea de recurs a fost depusă cu respectarea termenului prevăzut de lege.

În speță, se constată că, prin încheierea Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, a fost respinsă cererea depusă de ÎI „S. Sîtnic” privind repunerea în termen a apelului și restituită cererea de apel depusă de depusă de ÎI „S. Sîtnic” împotriva hotărârii Judecătorei Soroca din 16 mai 2016.

Potrivit dispozițiilor art. 369 alin. (1) lit. b) CPC, instanța de apel restituie printr-o încheiere cererea, dacă apelul a fost depus în afara termenului legal, iar apelantul nu solicită repunerea în termen sau instanța de apel a refuzat să efectueze repunerea în termen. Repunerea în termen de apel se face de către instanța de apel în cazurile și în ordinea prevăzute de art.116.

Conform prevederilor art. 116 alin. (1)-(4) CPC, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

Cererea de repunere în termen se depune la instanța judecătorească care efectuează actul de procedură și se examinează în ședință de judecată. Participanților la proces li se comunică locul, data și ora ședinței. Neprezentarea lor însă nu împiedică soluționarea repunerii în termen.

La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

Repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

Articolul 193 alin. (1) CPC statuează că judecarea pricinilor civile are loc în ședință de judecată cu înștiințarea obligatorie a participanților la proces despre locul, data și ora ședinței.

Raportând dispozițiile normelor citate mai sus la circumstanțele speței, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție atrage atenția asupra faptului că recurenta ÎI „S. Sîtnic” a fost citată în ședința primei instanțe pentru data de 16 mai 2016, ora 14.00, citația fiind recepționată de către acesta la data de 05 mai 2015, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d. 108). Reieșind din prevederile legii procesuale, pe durata întregului proces părțile sunt obligate să se intereseze de soarta dosarului care se examinează.

Conform art. 362 alin. (1) CPC, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Potrivit materialelor cauzei, dispozitivul hotărârii Judecătorei Soroca a fost pronunțat la data de 16 mai 2016, astfel, ultima zi de depunere a apelului a fost data de 15 iunie 2016. La data de 18 mai 2016 (f.d. 113), în adresa ÎI „S. Sîtnic” a fost expediată copia dispozitivului hotărârii, iar cererea de apel și cererea de repunere în termen a apelului a fost depusă de către fondatorul recurenței, Sîtnic Serghei, abia la data de 30 noiembrie 2017 (f.d. 115-116), termenul prescris de lege fiind omis.

Colegiul reține că respectarea de către părți a termenilor legali constituie o obligație pozitivă a părților și are menirea asigurării bunei funcționări a justiției, iar repunerea în termen poate fi admisă doar în cazurile expres prevăzute de Lege și doar în cazul în care partea înaintează o cerință de repunere în termen, justificată obiectiv și probată prin probe pertinente și admisibile, în temeiul art. art. 116, 118, 121, 122 și 362 alin. (3) CPC, prin care va dovedi că omiterea termenului a fost cauzată de motive obiective și fondate.

Reieșind din prevederile menționate, Colegiul atrage atenția asupra faptului că Sîtnic Serghei nu a prezentat probe pertinente care să justifice omiterea termenului, să demonstreze circumstanțele care l-au împiedicat să-și valorifice drepturile în termenii prescriși de lege, nu a demonstrat faptul că fondatorul recurenței s-a aflat peste hotarele țării și perioadele în care acesta a lipsit, precum și nu a probat momentul în care a luat cunoștință de hotărârea contestată cu apel. Or, copiile pașapoartelor naționale pe numele lui Sîtnic Serghei și Sîtnic Tatiana, anexate la cererea de recurs, sunt efectuate haotic și selectiv, nefiind clar care pagini fac parte dintr-un pașaport sau altul și nefiind confirmate în modul prevăzut de legea procesuală. Astfel, Colegiul este în imposibilitate să stabilească perioadele în care Sîtnic Serghei s-a aflat în afara teritoriului Republicii Moldova.

Mai mult, în cererea de apel, Sîtnic Serghei recunoaște faptul că în perioada 09 ianuarie 2017 – 16 ianuarie 2017 a revenit în țară și ar fi încercat fără succes să obțină copia hotărârii primei instanțe, însă în acest sens nu prezintă nici o probă.

Argumentul recurenței privind obligația instanței de apel, în baza art. 119 alin. (2) CPC, să interpeleze de la Poliția de Frontieră informația cu privire la trecerea frontierei de stat de către cet. Sîtnic Serghei, nu poate fi reținut de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, dat fiind faptul că din norma respectivă nu rezultă o astfel de obligație din partea instanței, ci dimpotrivă este pusă pe seama părților.

Astfel, potrivit art. 119 alin. (1) CPC, probele se adună și se prezintă de către părți și de alți participanți la proces. *Dacă în procesul de adunare a probelor apar dificultăți*, instanța este obligată să contribuie, *la solicitarea părților* și altor participanți la proces, la adunarea și prezentarea probelor necesare, cu excepția cazurilor în care instanța constată că cererea de reclamare a probelor este înaintată

în mod neîntemeiat și cu scopul vădit de a tergiversa examinarea pricinii sau proba reclamată este în mod vădit lipsită de relevanță.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că, în cererea de reclamare a probei trebuie să fie specificate proba și circumstanțele care ar putea fi confirmate sau infirmate prin acea probă, *cauzele ce împiedică dobândirea probei*, locul aflării ei. Instanța judecătorească (judecătorul) poate elibera, după caz, la cererea părților sau a altor participanți la proces, un demers pentru obținerea probei. Persoana care deține proba reclamată o trimite nemijlocit în judecată sau o înmânează persoanei care deține demersul pentru a o prezenta în judecată.

Cu referire la norma citată, Colegiul subliniază că Sîtnic Serghei nu a înaintat instanței de apel o cerere de reclamare a probelor, așa cum o cerere norma procesuală respectivă.

Potrivit art. 61 CPC, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1)-(3) CPC, sancțiunile procedurale sunt urmările nefavorabile, stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural. Efectuarea necorespunzătoare a actelor de procedură va fi invocată, în fiecare caz de comitere a încălcării legii, de către judecător sau de participantul care are interes să o invoce. Sancțiunile procedurale vizează atât actele de procedură ale instanței judecătorești, ale participanților la proces, cât și ale persoanelor legate de activitatea acestora și, în funcție de prevederile legii, constau în anularea actului procedural defectuos, în decăderea din drepturi pentru neîndeplinire în termen a actului de procedură, în obligația de a completa sau a reface actul îndeplinit cu nerespectarea legii, în restabilirea în drepturile încălcate, în aplicarea amenzii judecătorești, în alte măsuri prevăzute de lege.

În așa mod, actul de discreție al instanței de apel privind restituirea cererii de apel este unul întemeiat, și care urmează a fi menținut de către instanța de recurs.

Din această perspectivă, instanța de recurs concluzionează că, recursul declarat de către ÎI „S. Sîtnic”, prin intermediul fondatorului Sîtnic Serghei, împotriva încheierii Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, este neîntemeiat.

Luând în considerație cele expuse și în temeiul art. 427 lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către ÎI „S. Sîtnic”, prin intermediul fondatorului Sîtnic Serghei.

Se menține încheierea Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎI „S. Sîtnic” către Inspectoratul Fiscal de Stat Soroca privind anularea parțială a deciziei șefului IFS Soroca nr. 448 din 31.03.2015.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu